

## Arrest

**nr. 350 816 van 23 juli 2026  
in de zaak RvV X / IX**

**Inzake: X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LAURENT  
Mont Saint-Martin 22  
4000 LIÈGE**

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2025.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 april 2025 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat F. LAURENT.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Over de gegevens van de zaak**

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 12 november 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 30 november 2015 om internationale bescherming. Op 28 augustus 2017 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 216 640 van 12 februari 2019 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 14 maart 2019 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 27 juli 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nr. 229 195 van 25 november 2019 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Op 8 januari 2020 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.3.1. Op 24 december 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nr. 261 472 van 1 oktober 2021 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.3.2. Op 12 december 2022 neemt de commissaris-generaal opnieuw een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nr. 315 539 van 28 oktober 2024 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.3.3. Op 27 februari 2025 neemt de adviseur van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de adviseur) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 3 maart 2025 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

*“Feitenrelaas*

*U verklaarde een Afghaans staatsburger van Pashtu-origine te zijn, afkomstig uit Bar Nurgal, district Nurgal, provincie Kunar. U vroeg een eerste keer om internationale bescherming in België op 30 november 2015. U verklaarde Afghanistan te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban omdat u geweigerd had een bomaanslag voor hen te plegen. Op 28 augustus 2017 sloot het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. U slaagde er immers niet in uw recente herkomst uit Bar Nurgal noch uw problemen met de taliban aannemelijk te maken. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd bij arrest van 12 februari 2019. U tekende hiertegen geen verder beroep aan bij de Raad van State. In het najaar van 2018 verliet u België en ging naar Frankrijk. Daar diende u op 19 november 2018 eveneens een verzoek om internationale bescherming in. De Franse autoriteiten waren van oordeel dat België verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek.*

*Op 14 maart 2019 diende u vervolgens een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat uw problemen met de taliban nog steeds niet waren opgelost. De taliban zouden nog tweemaal bij uw vader zijn langs geweest om hem onder druk te zetten om u aan hen over te leveren. Voorts hield u vast aan de eerder door u verklaarde recente herkomst uit Bar Nurgal. Op 23 juli 2019 verklaarde het CGVS dit volgend verzoek niet-ontvankelijk omdat u louter bijkomende verklaringen voegde bij verklaringen die in het kader van uw eerste asielverzoek reeds ongeloofwaardig waren bevonden, voorts omdat de door u neergelegde nieuwe bewijselementen niet vermochten op te wegen tegen het in het kader van uw eerste asielverzoek vastgesteld gebrek aan aannemelijkheid van uw vermeende recente herkomst uit het dorp Bar Nurgal, in het district Nurgal van de provincie Kunar. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep door de RVV bevestigd bij arrest van 25 november 2019.*

*Zonder naar uw land van herkomst terug te keren, diende u op 8 januari 2020 uw derde en huidige asielverzoek in bij de Belgische asielinstanties. U bekende dit maal dat u in het kader van uw eerste asielverzoek had gelogen dat u in Nangarhar had gewoond. U verklaarde dat u zich toen in uw jeugdigheid had laten beïnvloeden door het slechte advies van andere Afghanen die u voorhielden dat indien u niet zou verklaren dat u uit Nangarhar afkomstig was, uw asielverzoek zou worden geweigerd. Ook uw verklaring in uw eerste asielverzoek dat u omwille van een grondconflict het land zou zijn ontvlucht, gaf u ditmaal toe als een leugen. U hield wel vast aan uw daarop volgende verklaring dat u in werkelijkheid tot uw vertrek in 2015 uit Afghanistan in het dorp Bar Nurgal, in het district Nurgal van de provincie Kunar heeft gewoond. U hield voorts vast aan de eerder door u verklaarde problemen met de taliban. U gaf verder aan dat u niet langer over contactgegevens van uw ouders beschikt en bijgevolg niet langer informatie heeft over hun lot of verblijfplaats. Tot slot wees u erop dat u psychische problemen heeft en hiervoor reeds geruime tijd psychologisch wordt opgevolgd.*

*Ter staving van uw derde asielverzoek legde u volgende bewijselementen voor: psychologische verslagen door psychologe V. K. K. (...) dd.17.01.2019, 19.12.2019, 13.10.2020 en 19.11.2020, uw medische historiek (periode 11.05.2016-19.08.2020) (allen kopieën).*

*Op 29 december 2020 verklaarde het CGVS uw derde verzoek niet-ontvankelijk. U ging tegen deze beslissing in beroep, maar alvorens deze beroepsprocedure werd afgerond, werd de beslissing door het CGVS ingetrokken op 7 september 2021 omwille van de gewijzigde situatie in Afghanistan sinds de machtsvername door de taliban. Op 13 december 2022 verklaarde het CGVS uw derde verzoek opnieuw niet-ontvankelijk. In de beroepsprocedure werd deze beslissing door de RvV vernietigd op 28 oktober 2024.*

*U voegde intussen ter staving van uw huidige verzoek volgende documenten toe aan uw dossier: bewijzen van schoolgang, input van een klassenraad, schoolresultaten, aanvragen van een werkvergunning, uw CV (2), briefwisseling aangaande een taaltest en de integratie op de arbeidsmarkt, inschrijving leercontract hulpkok, een schoolreglement, een vakbondsattest, tijdelijke arbeidscontracten, vakantiegeldfiches, (fiscale) loonfiches, een ziekteverzekeringsbewijs van uw werkgever een attest van woonstwijziging, meerdere getuigenissen over uw leven in België, en een psychologisch verslag door psychologe V. K. K. (...) dd. 31.10.2023 (allen kopieën).*

## *B. Motivering*

*In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen (DVZ verklaring dd.25.06.2020, rubriek 12; CGVS I, p. 2) en de door u neergelegde psychologische verslagen blijkt immers dat er bij u ingevolge een depressieve stoornis sprake is van onder andere concentratiemoeilijkheden. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd met u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud besproken in welke mate deze psychologische problemen een remmende werking zouden kunnen hebben op uw vermogen om adequate verklaringen te doen in het kader van uw huidig asielverzoek. U gaf daarbij aan dat indien u veel zou spreken of zich langdurig diende te focussen, de kans bestond dat u duizelig zou worden (CGVS I, p. 2). Er werd met u afgesproken dat indien deze omstandigheid zich zou voordoen, u hiervan onmiddellijk melding zou maken opdat een pauze kon worden voorzien. Op het einde van uw persoonlijk onderhoud gaf u aan dat u net voor de pauze inderdaad duizeligheid gevoeld heeft. Bij verdere bevraging bleek dat deze duizeligheid niet van invloed was geweest op de accurateheid van uw verklaringen op dat moment en dat de pauze op het juiste moment werd gehouden (CGVS I, p. 10). Bij aanvang van uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevraagd of u nog steeds psychologische ondersteuning kreeg, hetgeen niet het geval was omdat u niet langer in een opvangcentrum verbleef en u de kosten die hiermee gepaard gaan niet kan bekostigen. U verklaarde verder dat u nog steeds dezelfde klachten had, en ook tandpijn, maar dat u zich wel in staat voelde om verklaringen af te leggen. U werd gewezen op de mogelijkheid problemen aan te geven of om een pauze te vragen indien nodig, hetgeen doorheen het persoonlijk onderhoud niet noodzakelijk bleek. Noch doorheen, noch op het einde van het gesprek, maakte u melding van enige problemen (CGVS II, p. 2-3). Het CGVS ontving nadien geen bijkomende opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.*

*Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk verklaren. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet.*

*In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerd verblijf in de regio Nurgal tot het moment van uw vertrek uit Afghanistan. In casu werd niet alleen vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw beweerde verblijfplaatsen de laatste tien jaar voor uw vertrek uit Afghanistan; bovendien bleek uw kennis over uw (tot op heden) beweerde regio van herkomst, de regio Nurgal, ontoereikend met name voor wat betreft de meer recente periode tot uw vertrek uit het land; wat het CGVS leidde tot de conclusie dat enerzijds niet in twijfel wordt getrokken dat u geboren en opgegroeid bent in de regio Nurgal, maar dat anderzijds ongeloofwaardig is dat u in deze regio zou zijn gebleven tot het moment van uw beweerde vertrek uit Afghanistan; waarop het CGVS het vermoeden uitte dat u in werkelijkheid de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan doorbracht in Jalalabad, waarvan het op basis van COI oordeelde dat er voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestond; bijkomend werden de door u beweerde problemen met de taliban*

ongeloofwaardig bevonden, niet alleen omdat u deze situeerde in een regio – de regio Nurgal – waarvan niet geloofwaardig werd geacht dat u zich er bevond op het ogenblik van de beweerde problemen met de taliban, maar ook omdat verdere vaststellingen van ongelooftwaardigheid werden gedaan in uw verklaringen over deze feiten op zich. Wat hier ook van zij, daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd. De nieuwe verklaringen en bewijselementen die u in het kader van uw tweede asielverzoek voegde bij uw asielmotieven waren niet van aard aanleiding te geven tot een wezenlijk andere inschatting van uw asielmotieven. Ook deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Het gegeven dat u in het kader van uw huidige, derde asielverzoek toegeeft dat u in uw initiële verklaring bij uw eerste asielverzoek (de verklaring aan het bureau MINTEH van de DVZ) leugenachtig verklaard had dat u de laatste tien jaar voor uw vertrek uit Afghanistan in Jalalabad had gewoond en ten gevolge van een grondconflict met een dorpsgenoot het land was ontvlucht, verandert niets wezenlijks aan de appreciatie in het kader van uw voorgaande asielverzoeken (CGVS I, p. 5). Immers, behalve dat deze leugenachtige verklaringen in de desbetreffende weigeringsbeslissing door het CGVS strijdig werden bevonden met uw daarop volgende verklaringen in het kader van het zelfde asielverzoek, werden deze 'volgende verklaringen' in het kader van dezelfde weigeringsbeslissing – uw verklaring dat u tot uw vertrek uit Afghanistan zou hebben gewoond in de regio Nurgal en die regio en uw herkomstland zou zijn ontvlucht na problemen met de taliban – evengoed ongelooftwaardig bevonden op basis van vaststellingen in deze verklaringen zelf. Het feit dat u heden toegeeft dat uw eerste verklaring over uw herkomst of asielmotieven gelogen was, verandert niets aan de inschatting dat uw recente herkomst uit Nurgal of de aldaar meegemaakte vervolgingsproblemen ongelooftwaardig zijn. U voegt in het kader van uw huidige asielverzoek alleszins geen inhoudelijke verklaringen toe die van aard zijn dat ze aanleiding dienen te geven tot een andere inschatting van uw recente herkomst uit de regio Nurgal in Afghanistan dan wel de door u verklaarde asielproblemen in deze regio.

Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud in het kader van uw huidig verzoek, beweerde u dat u niet langer in de mogelijkheid bent om bijkomende informatie of bewijselementen betreffende uw asielmotieven te verkrijgen omdat u sedert twee jaar geen contact meer heeft met uw ouders in Afghanistan (CGVS I, p. 5-6). Dit argument overtuigt echter niet. U verklaarde dienaangaande in concreto dat u voorheen via Messenger communiceerde met uw vader op basis van Facebookprofielen die uw vader in Afghanistan en u zelf in België hadden. Echter, gezien uw Facebookprofiel door anderen was aangemaakt, was u niet op de hoogte van het wachtwoord dat was ingegeven om toegang te krijgen tot dit profiel en toen u uw gsm twee jaar geleden was kwijtgeraakt, had u niet langer een automatische toegang tot uw Facebookprofiel en het daaraan verbonden Messenger waardoor u niet langer in staat was te communiceren met uw vader (CGVS I, p. 6, 8). Welnu, gezien het belang van dergelijk informatiekanaal kan het allereerst niet aannemelijk worden genoemd dat u ofwel er niet voor heeft gezorgd dat u kennis had van het voor u ingegeven wachtwoord, dan wel ervoor gezorgd had dat het voor u aangemaakte wachtwoord een wachtwoord van uw keuze was. Evenmin aannemelijk is dat u met uw vader geen alternatieve contactgegevens had afgesproken voor het geval Facebook en Messenger niet langer een communicatieve optie zouden zijn. Betekenisvol is de vaststelling dat u niet weet op basis van welk mailadres of telefoonnummer het Facebookprofiel van uw vader was aangemaakt. Verder dient het ronduit onwaarschijnlijk te worden genoemd dat u, omdat het niet lukte om een nieuw Facebookprofiel aan te maken op dezelfde profielnaam (S. (...) Afghan), ervoor koos een nieuw profiel aan te maken op naam van uw luidens uw verklaringen nog steeds in Afghanistan wonende broer (W. K. (...)) in plaats van dat u een herkenbare andere variant van uw eigen naam zou gebruiken. U had tenslotte zelf aangegeven dat omdat u via dit nieuw Facebookprofiel het profiel van uw vader niet meer terugvond, u hoopte dat uw familie op het Facebookplatform evengoed op zoek zou gaan naar uw (nieuwe) profiel en op die manier het contact met u zou herstellen. Het spreekt voor zich dat u de kans om op dit sociale medium te worden teruggevonden door uw verwanten, ernstig hindert door een naam te gebruiken die fundamenteel anders is dan de uwe. U werd alleszins geconfronteerd met deze incoherentie in uw handelswijze op dit punt maar had er geen aannemelijke uitleg voor (CGVS I, p. 8). Gegeven deze vaststellingen maakt u het niet aannemelijk dat u niet langer in staat bent om in contact te treden met uw ouders in Afghanistan.

Deze vaststelling wordt versterkt doordat u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud een compleet ander verhaal opwerpt met betrekking tot het verlies aan contact met uw familie. U verklaarde dat u intussen bijkomend net uw familie vreest, aangezien zij op Facebook foto's van u waarop u rookt en alcohol gebruikt, hadden gezien. Om die reden verbrak uw vader elk contact met u (CGVS II, p. 5). Deze verklaringen gaan lijnrecht in tegen wat u eerder aangaf als oorzaak van het verlies aan contact met uw familie. U werd met deze vaststelling geconfronteerd en gaf aan dat u het inderdaad zo had verklaard omdat u de werkelijke reden voor de contactbreuk met uw familie niet durfde vertellen aangezien het een persoonlijke aangelegenheid betreft en u bang was dat het probleem zou escaleren (CGVS II, p. 18). Deze verklaring overtuigt niet. Indien u daadwerkelijk een vrees hebt ten aanzien van uw familie, kan verwacht worden dat u deze effectief aanhaalt bij de instantie waarbij u bescherming zoekt. Bovendien kan er niet aan voorbijgegaan worden dat uw huidig verzoek reeds uw derde verzoek om internationale bescherming betreft, zodat kan worden aangenomen dat u reeds enigszins vertrouwd bent met de procedure om internationale bescherming en kennis heeft van het gegeven dat u alle nodige stukken en feiten, die relevant zijn voor uw verzoek om internationale bescherming, dient aan te brengen. Bovendien werd u tijdens het tweede gehoor de open vraag gesteld of het klopte dat u nog steeds geen contact had met uw familie, waarbij u op geen enkel moment aangaf dat u uw eerdere verklaringen hieromtrent wenste te wijzigen (CGVS II, p. 5). Het was pas na confrontatie dat u erkende dat u eerder de werkelijke reden zou hebben verzwegen. Nog los van bovenstaande, klopt het door u voorgestelde tijds kader niet. U beweerde namelijk tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op 4 februari 2025 dat het intussen zo'n 2 à 3 jaar geleden is dat uw vader het contact verbrak (CGVS II, p. 18), terwijl uw vorige interview reeds op 25 november 2020 plaatsvond, meer dan 4 jaar geleden dus. Aangezien het probleem met de foto's zich toen nog niet had voorgedaan, klopt uw verklaring waarom u het zou verzwegen hebben tijdens dit onderhoud in 2020 bijgevolg niet. Uw inconsistente verklaringen met betrekking tot het contact met uw familie maken dan ook dat geen enkel geloof wordt gehecht aan uw bewering niet langer in staat te zijn uw familie te contacteren.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen eveneens in ernstige mate de vrees die u meent te koesteren ten aanzien van uw familie – en bij uitbreiding de taliban – omwille van de door u geposte foto's op uw Facebookprofiel. Verdere vaststellingen bevestigen dit.

Zo is het allerm minst overtuigend dat u die foto's überhaupt zonder enige reflectie op uw Facebook zou posten. Uit uw verklaringen kan namelijk blijken dat uw familie zich eerder strikt en religieus opstelde ten aanzien van u. U diende namelijk te bidden, naar de moskee te gaan en ook eens deel te nemen aan de ramadan terwijl u dit eigenlijk niet hoefde (CGVS II, p. 7-8). Dat u dan zonder enige overweging of denkproces dergelijke foto's zichtbaar maakte voor uw familie is weinig aannemelijk. Toen u hierop gewezen werd, repliceerde u louter dat u nu hier woont en uw familie daar en u uw leven hier wil opbouwen, waarmee u geen verklaring biedt over het gebrek aan reflectie over de mogelijke reactie op dergelijke foto's vanwege uw familie. Ook uw verklaring dat roken, alcohol en feesten is toegelaten in België, verduidelijkt niet waarom u dergelijke zaken openbaar zou maken, wetende dat uw familie hier niet akkoord mee zou gaan (CGVS II, p. 10). Bovendien verklaarde u familieleden te hebben bij de taliban – die eveneens connecties hebben met familieleden met toegang tot uw Facebookprofiel – wat het nog ongeloofwaardiger maakt dat u dergelijke foto's openbaar zou plaatsen zonder enig nadenken, gezien uw eerder verklaarde vrees voor de taliban. Aangezien u reeds in Afghanistan weet had van familieleden bij de taliban, is het ook vanuit dit opzicht hoogste opmerkelijk dat u zonder enig nadenken dergelijke foto's openbaar zou maken (CGVS II, p. 10-11).

Wat betreft uw bewering dat u familieleden bij de taliban heeft, wordt bovendien het volgende vastgesteld. U werd gevraagd of u eerder melding maakte van familieleden bij de taliban, waarop u stelde dat u deze vraag niet eerder werd gesteld. Nogmaals gevraagd waarom u dit naliët, gezien de relevantie hiervan voor uw vrees (voor de taliban), zei u dat deze familieleden slechts verre familie – verre neven – zijn en u niet zou beweren dat alle taliban uw verwanten zijn (CGVS II, p. 14). Aangezien u echter eerder stellig was in uw overtuiging dat uw familieleden wel degelijk die foto's gezien hadden en de vaders zouden zijn van personen waarmee u bevriend bent op Facebook, u hen eerder aanduidde als uw paternale en maternale neven en hun namen zelfs kon opnoemen (CGVS II, p. 10-11), is dit echter weinig overtuigend als verklaring. Bijgevolg kan niet zonder meer aangenomen worden dat u familieleden hebt bij de taliban, die daarenboven uw Facebookfoto's gezien zouden hebben.

Omwille van bovenstaande vaststellingen hecht het CGVS geen geloof aan de vrees voor uw familie en de taliban, die u naar voor brengt omwille van het posten van enkele foto's op uw sociale media.

Verder haalde u ook een vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan aan ten gevolge van uw verblijf in België (CGVS II, p. 11). Deze elementen werden tevens aangehaald tijdens de beroepsprocedure tegen de eerdere niet-ontvankelijkheidsbeslissing van het CGVS (zie arrest dd. 28.10.2024). De RvV oordeelde in dit verband dat het risico dat u loopt vanwege verwestering, dan wel om als dusdanig te worden gepercipieerd, in casu niet afdoende werd onderzocht in de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 29 december 2020, waarop deze werd vernietigd. In dit verband wordt actueel het volgende vastgesteld.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf), EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023\\_12\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_Focus\\_EN.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf), de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_migratiebewegingen\\_van\\_afghanen\\_sinds\\_de\\_machtsovername\\_door\\_de\\_taliban\\_20231214.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf), de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024\\_11\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_Focus\\_0.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf)) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met

*mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.*

*Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.*

*Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.*

*Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.*

*Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.*

*Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de*

persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u onvoldoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Het CGVS stelt vast dat hoewel u sedert 10 jaar niet meer in Afghanistan bent geweest, u desalniettemin niet in concreto aannemelijk maakt dat u zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet in concreto aangetoond.

U verklaarde reeds in Afghanistan weinig interesse te hebben voor religie en enkel onder druk van uw ouders eenmaal per dag te bidden, naar de moskee en madrassa te gaan (CGVS II, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt evenwel niet dat u in Afghanistan omwille van een persoonlijke overtuiging geen religieuze praktijken wenste uit te voeren. U verwees in dit verband telkens naar een gebrek aan interesse en tijdsgebrek omdat u met uw winkel bezig was. Ook in België hecht u geen enkel belang aan het gebed of het volgen van de ramadan. Opnieuw verwees u hierbij naar het feit dat dit u niet interesseert. U bent opgegroeid in België en wenst de cultuur van dit land te volgen, u bent er intussen aan gewend. U vervolgde dat u niet kan deelnemen aan de ramadan omdat u het niet wil. In Afghanistan werd u door uw familie wel één keer gedwongen er aan deel te nemen, voor 2 à 3 dagen toen u 14 of 15 jaar was (CGVS II, p. 7-8). Hiermee toont u opnieuw niet aan dat u omwille van een diepgewortelde overtuiging uw religie niet langer volgt. U verklaarde zelf dat u uw religie niet heeft afgezworen en wel nog gelooft in de god volgens de islam, maar u gelooft niet in de koran omdat dit een geschreven tekst is. Verder benadrukte u dat u in een moslimfamilie geboren bent maar niet geïnteresseerd bent in gebeden of ramadan, u wilt het simpelweg niet meedoen. U woont momenteel in BE en wil van uw vrijheid genieten en zoals andere mensen leven. U ging hier verder slechts 1 keer naar een moskee om eten en dadels uit te delen (CGVS II, p. 8, 14). Verder verklaarde u niet akkoord te zijn met de regels van de taliban. Ze zouden uw rechten afnemen en dat wil u niet. U hebt daarbij geen kennis over de cultuur en gewoontes van de taliban. U verwees hierbij verder naar uw recht om u te scheren, om de ramadan al dan niet te volgen, om al dan niet te bidden, om muziek te luisteren, alcohol te drinken en naar de discotheek te gaan (CGVS II, p. 11). U werkt, ging hier naar school en neemt deel aan verschillende activiteiten in België. U woont intussen in bij een Belgische familie die u als hun zoon beschouwt. U doet uitstapjes, zoals naar Luik en Eupen, en u gaat sporten in de Basic Fit (CGVS II, p. 9, 11-12). U heeft verder ingezien dat christelijke mensen wel goed zijn, in tegenstelling tot wat u eerder in Afghanistan werd aangeleerd (CGVS II, p. 12). U vindt het daarnaast belangrijk dat meisjes, zoals uw zus, naar school gaan. Uw zus is u lief en is belangrijk voor u. Ze moet studeren, anders zal ze lui opgroeien, en dat vindt u belangrijk (CGVS II, p. 17).

Het CGVS merkt in dit verband op dat bovenstaande elementen niet volstaan om aan te tonen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd, laat staan dat u in concreto aannemelijk maakt dat u daardoor zou dreigen te worden geïntegreerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Met uw verwijzing naar deze elementen geeft u namelijk onvoldoende persoonlijke invulling aan uw voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. U toont hiermee niet in concreto aan dat uw verblijf in het Westen en deze elementen van integratie u dermate hebben verwesterd dat u zich niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. Een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling. U maakt niet aannemelijk dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor u en een wezenlijk bestanddeel vormt van uw identiteit of uw morele integriteit. Het loutere gegeven dat u uw kledingen haarstijl zou dienen aan te passen en zou moeten ophouden met het beluisteren van bepaalde (niet nader gespecificeerde) muziek, alsook naar de discotheek gaan, kan geenszins worden gekwalificeerd als zijnde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Ook de blote bewering dat u niet deelneemt aan de ramadan, niet bidt, slechts éénmalig naar de moskee ging en alcohol en sigaretten consumeert, volstaat niet. Redelijkerwijze kan van een verzoeker worden verwacht dat hij deze aanpassingen doorvoert alvorens terug te keren naar zijn land en zijn regio van herkomst. Wanneer u hierover bevestigd werd, stelde u louter dat u niet wil bidden, noch de ramadan meedoen omdat u hier bent opgegroeid (CGVS II, p. 14). Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u

gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

U verklaarde verder momenteel bij een gemengd Belgisch-Afghaans koppel te wonen en hebt contact met de Belgische familie van deze mensen. U viert Kerstmis maar kent de betekenis hiervan niet, u doet het louter voor het samen zijn. Islamitische feesten viert u hier niet maar uw vriend A. (...), de man bij wie u inwoont, zou u wel zijn beste wensen overmaken (CGVS II, p. 13). Ook hiermee toont u niet in concreto aan hoe dit verblijf zou betekenen dat u daadwerkelijk de hieraan verbonden waarden en normen van de Westerse, vrije samenleving heeft geïnternaliseerd dermate dat er in uw hoofde sprake is van kenmerken of gedragingen waarvan niet kan worden verwacht dat u deze zou opgeven of verbergen.

Hetzelfde kan geconcludeerd worden uit het feit dat u intussen een Belgische vriendin heeft sinds 1,5 jaar met wie u wenst te trouwen. In Afghanistan zou dit niet kunnen, uw familie zou voor u een meisje uitkiezen en dat wilt u niet (CGVS II, p. 14-15, 17). Dat u verklaarde dat uw familie uw relatie nooit zou aanvaarden omdat zij een christelijk meisje is, toont aan dat u wel degelijk op de hoogte bent van de normen en het waardensysteem in Afghanistan. Uw verklaringen dat u het niet wenselijk vindt dat uw familie een vrouw voor u zou uitkiezen, volstaan evenmin om aan te nemen dat u werkelijk verwesterd bent of als dusdanig zal worden gepercipieerd. Tot slot kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs neerlegt van uw relatie. Hoe dan ook volstaat het loutere feit hier een vriendin te hebben niet om aan te tonen dat u verwesterd zou zijn of dat u zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de in Afghanistan geldende normen en waarden.

De door u ter zake neergelegde documenten (bewijzen van schoolgang, input van een klassenraad, schoolresultaten, aanvragen van een werkvergunning, uw CV, briefwisseling aangaande een taalttest en de integratie op de arbeidsmarkt, inschrijving leercontract hulpkok, een schoolreglement, een vakbondsattest, tijdelijke arbeidscontracten, vakantiegeldfiches, (fiscale) loonfiches, een ziekteverzekeringsbewijs van uw werkgever) geven blijk van uw secundaire schoolcarrière, professionele opleiding, en tewerkstelling onder arbeidscontract. In de in deze documenten gearticuleerde feiten van opleiding en tewerkstelling wordt geen indicatie gevonden die strijdig zou zijn met het ideologisch profiel van het huidige bewind in Afghanistan. U maakt zelf geenszins concreet dat uw opleiding en tewerkstelling in België dusdanig zou zijn dat die door de taliban als een daad van vijandigheid zou worden geïnterpreteerd. Uit de verscheidene persoonlijke getuigenissen, waarmee u wilt aantonen dat u een goed persoon bent en u zich heeft ingezet in de Belgische maatschappij (CGVS II, p. 16), blijkt dan weer dat u appreciatie en aanvaarding toont voor Westerse waarden en gebruiken – zoals uit uw deelname aan christelijke feestdagen bij de familie waarbij u verblijft – uw kledingstijl, uw inzet op school en op uw werk en uw talenkennis. Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat uw verblijf en ervaring in Europa u op zulke wijze hebben beïnvloed dat u hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die u op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u ongeveer tot 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U biedt op heden nog steeds geen volledig zicht op uw recente herkomst, waardoor u evenmin concreet maakt in welke omstandigheden u de laatste jaren voor uw vertrek verbleef. Wel kan worden vastgesteld dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, zelfs na een verblijf van 10 jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Aangezien eerder in deze beslissing duidelijk werd gemotiveerd dat geen geloof wordt gehecht aan het gebrek aan contact met uw familie, kan bovendien worden verondersteld dat u beschikt over een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. U beheerst bovendien nog steeds de in Afghanistan heersende talen, zijnde het Pashtu en het Dari.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en

geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Hoewel dient te worden herhaald dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw precieze herkomst, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024 CG\\_AFG\\_Final.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024	CG_AFG_Final.pdf)) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf), EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023\\_12\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_Focus\\_EN.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf), de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024\\_02\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Q13\\_Afghanistan\\_Major\\_legislative\\_security\\_related\\_and\\_humanitarian\\_dev](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024\\_11\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_Focus\\_0.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

*Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.*

*In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.*

*ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.*

*ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).*

*De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.*

*In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.*

*De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.*

*Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige*

*bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.*

*U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

*U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

*Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.*

*Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).*

*Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).*

*Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).*

*Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.*

*Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de*

werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf), EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020\\_08\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Key\\_Socio\\_Economic\\_Indicators\\_Focus\\_Kabul\\_City\\_Mazar\\_Shari](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari) de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023\\_12\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_Focus\\_EN.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf), de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024\\_02\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Q13\\_Afghanistan\\_Major\\_legislative\\_security\\_related\\_and\\_humanitarian\\_dev](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op

[https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024\\_11\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_Focus\\_0.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

De door u aangebrachte, overige documenten zijn evenmin van aard dat ze de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling dan wel voor subsidiaire bescherming. De door u neergelegde medische historiek geeft er vooral blijk van dat u geruime tijd psychologisch werd opgevolgd in België. Dit document bevat echter geen informatie die van aard is de geloofwaardigheid van uw asielmotieven of van door u beweerde verblijfplaatsen in uw land van herkomst te herstellen. De door u neergelegde psychologische verslagen – waarvan u het eerste trouwens ook al had voorgelegd bij de RvV in het kader van uw eerste asielverzoek – geven er blijk van dat u langdurige psychologische problemen ervaart met symptomen van onder andere angst, slaapproblemen, laag zelfbeeld, concentratiemoeilijkheden, gevoelens van wanhoop. Er wordt in de twee recentste verslagen ook melding gemaakt van een posttraumatische stressstoornis. In het verslag dd. 19.11.2020 wordt zelfs expliciet verwezen naar bepaalde motieven die u ook aanhaalde in het kader van uw asielverzoeken. Meer bepaald wordt in dit attest aangegeven dat u bent opgegroeid in Kunar en dat u Afghanistan op 14-jarige leeftijd heeft verlaten na te zijn benaderd door taliban die u een aanslag wilden doen plegen op een Amerikaans konvooi. Deze laatste uitspraken kunnen alleen maar gebaseerd zijn op uw eigen verklaringen. Aangaande dit en voorgaande psychologische verslagen moet worden opgemerkt dat het loutere feit dat u symptomen van depressie en post-traumatische stress vertoont op zich nog geen oorzakelijk verband kan aantonen tussen deze

vaststelling en de door u aangehaalde problemen. Zodoende kan er begrip opgebracht worden voor de psychische moeilijkheden die u zou hebben, doch deze attesten zijn geenszins van die aard dat ze de hierboven aangehaalde vaststellingen zouden kunnen wijzigen. In het meeste recente verslag dd. 31.10.2023 wordt gesteld dat een terugkeer naar Afghanistan na een verblijf van meer dan 10 jaar in Europa voor u een gevaar voor uw leven zou betekenen, zonder te verduidelijken op welke basis dit concreet wordt vastgesteld. Uit de door u neergelegde attesten blijkt, los van de psychologische moeilijkheden die u ervaart, niet dat u zich in de onmogelijkheid zou bevinden, net omwille van deze conditie, u opnieuw aan te passen aan de heersende normen en het waardensysteem in Afghanistan, of hierover kennis te verwerven, bij terugkeer. Volledigheidshalve moet hier aan toegevoegd worden dat psychologische verslagen en attesten weliswaar een bepaalde diagnose kunnen stellen, maar geen uitsluitsel kunnen geven over de oorzaak en omstandigheden van de problemen. Een psycholoog of arts kan vaststellingen doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn of haar bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van vastgestelde problemen, doch kan niet met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de gezondheidsproblemen, zodat dergelijke attesten geen sluitend bewijs vormen voor de aangehaalde feiten uit uw asielrelaas. Het louter neerschrijven van deze feiten door een psycholoog, gebaseerd op uw eigen, persoonlijke verklaringen, vormt dan ook geen objectief bewijs van wat u zou meegemaakt hebben. Evenmin blijkt uit deze verslagen dat uw psychologische problemen dusdanig zouden zijn dat u zich finaal in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte, gedetailleerde en samenhangende wijze mee te delen, zij het in het kader van uw huidige asielverzoek dan wel bij uw eerdere asielverzoeken, zij het voor wat betreft uw verklaringen met betrekking tot de beweerde regio van herkomst dan wel aangaande de beweerde vervolgingsfeiten. Zoals eerder aangehaald werd bij aanvang van elk persoonlijk onderhoud aan u gelegenheid geboden om te articuleren in welke zin uw psychologische problemen een belemmering zouden kunnen vormen voor een adequaat relaas van uw asielmotieven en werd u de mogelijkheid geboden om aan te geven telkens u een pauze wenste, wat u ook aangaf te zullen doen. Uit het verdere verloop van uw persoonlijke onderhoud blijkt dat deze op een normale wijze plaatsvonden.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het arrest van de Raad met nr. 315 539. Hij werpt tevens een manifeste appreciatiefout op.

Verzoeker meent in de eerste plaats dat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend. Hij gaat daarbij in op zijn vrees vanwege zijn verwestering na de machtsovername door de taliban en op zijn regio van herkomst in Afghanistan.

Daarnaast meent verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Hij gaat daarbij uitvoerig in op het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet als gevolg van de precare socio-economische en de humanitaire situatie in Afghanistan en op het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, eerste lid, b) en c), van de Vreemdelingenwet omwille van de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan.

Bij het verzoekschrift wordt de Afghaanse wet op de bevordering van deugden en het verbod op ondeugden, met een Franse vertaling (stuk 2), als nieuw stavingstuk gevoegd.

## 2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 2 juni 2026 legt verwerende partij overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EASO van januari 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EUAA van december 2023, aan de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024, aan het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, aan het *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022, aan het rapport *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus *“Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023, aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 2 februari 2024, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EUAA van november 2024, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EUAA van januari 2026 en aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 27 maart 2026.

2.2.2. Bij een op 5 juni 2026 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een verklaring van de *senior brand manager* van een bureau voor uitzendarbeid (stuk 4) en verschillende loonfiches (stuk 5).

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker deze aanvullende nota nogmaals neer.

## 2.3. Beoordeling

### 2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal, c.q. de adviseur, de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt thans als volgt:

*“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”*

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (derde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker toegeeft dat hij nooit in Nangarhar heeft gewoond, maar dat hij voor het overige blijft bij zijn verklaringen uit zijn vorige interviews. Hij stelt verder geen contact meer te hebben met zijn familie en niet te weten of ze nog leven. Daarnaast wijst verzoeker erop dat hij al vijf jaar in België is en hier op erg jonge leeftijd is toegekomen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, Deel voor vernietiging, stuk 9, dossier voor intrekking, 3<sup>de</sup> verzoek, deel 'DVZ', verklaring volgend verzoek).

Wat betreft de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban, de verklaring van verzoeker dat hij geen contact meer heeft met zijn ouders in Afghanistan en verzoekers beweerde vrees voor zijn familie – en bij uitbreiding de taliban – omwille van de door hem geposte foto's op zijn facebookprofiel, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

*“In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerd verblijf in de regio Nurgal tot het moment van uw vertrek uit Afghanistan. In casu werd niet alleen vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw beweerd verblijfplaatsen de laatste tien jaar voor uw vertrek uit Afghanistan; bovendien bleek uw kennis over uw (tot op heden) beweerd regio van herkomst, de regio Nurgal, ontoereikend met name voor wat betreft de meer recente periode tot uw vertrek uit het land; wat het CGVS leidde tot de conclusie dat enerzijds niet in twijfel wordt getrokken dat u geboren en opgegroeid bent in de regio Nurgal, maar dat anderzijds ongeloofwaardig is dat u in deze regio zou zijn gebleven tot het moment van uw beweerd vertrek uit Afghanistan; waarop het CGVS het vermoeden uitte dat u in werkelijkheid de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan doorbracht in Jalalabad, waarvan het op basis van COI oordeelde dat er voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestond; bijkomend werden de door u beweerd problemen met de taliban ongeloofwaardig bevonden, niet alleen omdat u deze situeerde in een regio – de regio Nurgal – waarvan niet geloofwaardig werd geacht dat u zich er bevond op het ogenblik van de beweerd problemen met de taliban, maar ook omdat verdere vaststellingen van ongeloofwaardigheid werden gedaan in uw verklaringen over deze feiten op zich. Wat hier ook van zij, daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd. De nieuwe verklaringen en bewijselementen die u in het kader van uw tweede asielverzoek voegde bij uw asielmotieven waren niet van aard aanleiding te geven tot een wezenlijk andere inschatting van uw asielmotieven. Ook deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.*

*Het gegeven dat u in het kader van uw huidige, derde asielverzoek toegeeft dat u in uw initiële verklaring bij uw eerste asielverzoek (de verklaring aan het bureau MINTEH van de DVZ) leugenachtig verklaard had dat u de laatste tien jaar voor uw vertrek uit Afghanistan in Jalalabad had gewoond en ten gevolge van een grondconflict met een dorpsgenoot het land was ontvlucht, verandert niets wezenlijks aan de appreciatie in het kader van uw voorgaande asielverzoeken (CGVS I, p. 5). Immers, behalve dat deze leugenachtige*

verklaringen in de desbetreffende weigeringsbeslissing door het CGVS strijdig werden bevonden met uw daarop volgende verklaringen in het kader van het zelfde asielerzoek, werden deze 'volgende verklaringen' in het kader van dezelfde weigeringsbeslissing – uw verklaring dat u tot uw vertrek uit Afghanistan zou hebben gewoond in de regio Nurgal en die regio en uw herkomstland zou zijn ontvlucht na problemen met de taliban – evengoed ongeloofwaardig bevonden op basis van vaststellingen in deze verklaringen zelf. Het feit dat u heden toegeeft dat uw eerste verklaring over uw herkomst of asielmotieven gelogen was, verandert niets aan de inschatting dat uw recente herkomst uit Nurgal of de aldaar meegemaakte vervolgingsproblemen ongeloofwaardig zijn. U voegt in het kader van uw huidige asielerzoek alleszins geen inhoudelijke verklaringen toe die van aard zijn dat ze aanleiding dienen te geven tot een andere inschatting van uw recente herkomst uit de regio Nurgal in Afghanistan dan wel de door u verklaarde asielproblemen in deze regio.

Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud in het kader van uw huidig verzoek, beweerde u dat u niet langer in de mogelijkheid bent om bijkomende informatie of bewijselementen betreffende uw asielmotieven te verkrijgen omdat u sedert twee jaar geen contact meer heeft met uw ouders in Afghanistan (CGVS I, p. 5-6). Dit argument overtuigt echter niet. U verklaarde dienaangaande in concreto dat u voorheen via Messenger communiceerde met uw vader op basis van Facebookprofielen die uw vader in Afghanistan en u zelf in België hadden. Echter, gezien uw Facebookprofiel door anderen was aangemaakt, was u niet op de hoogte van het wachtwoord dat was ingegeven om toegang te krijgen tot dit profiel en toen u uw gsm twee jaar geleden was kwijtgeraakt, had u niet langer een automatische toegang tot uw Facebookprofiel en het daaraan verbonden Messenger waardoor u niet langer in staat was te communiceren met uw vader (CGVS I, p. 6, 8). Welnu, gezien het belang van dergelijk informatiekanaal kan het allereerst niet aannemelijk worden genoemd dat u ofwel er niet voor heeft gezorgd dat u kennis had van het voor u ingegeven wachtwoord, dan wel ervoor gezorgd had dat het voor u aangemaakte wachtwoord een wachtwoord van uw keuze was. Evenmin aannemelijk is dat u met uw vader geen alternatieve contactgegevens had afgesproken voor het geval Facebook en Messenger niet langer een communicatieve optie zouden zijn. Betekenisvol is de vaststelling dat u niet weet op basis van welk mailadres of telefoonnummer het Facebookprofiel van uw vader was aangemaakt. Verder dient het ronduit onwaarschijnlijk te worden genoemd dat u, omdat het niet lukte om een nieuw Facebookprofiel aan te maken op dezelfde profielnaam (S. (...) Afghan), ervoor koos een nieuw profiel aan te maken op naam van uw luidens uw verklaringen nog steeds in Afghanistan wonende broer (W. K. (...)) in plaats van dat u een herkenbare andere variant van uw eigen naam zou gebruiken. U had tenslotte zelf aangegeven dat omdat u via dit nieuw Facebookprofiel het profiel van uw vader niet meer terugvond, u hoopte dat uw familie op het Facebookplatform evengoed op zoek zou gaan naar uw (nieuwe) profiel en op die manier het contact met u zou herstellen. Het spreekt voor zich dat u de kans om op dit sociale medium te worden teruggevonden door uw verwanten, ernstig hindert door een naam te gebruiken die fundamenteel anders is dan de uwe. U werd alleszins geconfronteerd met deze incoherentie in uw handelwijze op dit punt maar had er geen aannemelijke uitleg voor (CGVS I, p. 8). Gegeven deze vaststellingen maakt u het niet aannemelijk dat u niet langer in staat bent om in contact te treden met uw ouders in Afghanistan.

Deze vaststelling wordt versterkt doordat u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud een compleet ander verhaal opwerpt met betrekking tot het verlies aan contact met uw familie. U verklaarde dat u intussen bijkomend net uw familie vreest, aangezien zij op Facebook foto's van u waarop u rookt en alcohol gebruikt, hadden gezien. Om die reden verbrak uw vader elk contact met u (CGVS II, p. 5). Deze verklaringen gaan lijnrecht in tegen wat u eerder aangaf als oorzaak van het verlies aan contact met uw familie. U werd met deze vaststelling geconfronteerd en gaf aan dat u het inderdaad zo had verklaard omdat u de werkelijke reden voor de contactbreuk met uw familie niet durfde vertellen aangezien het een persoonlijke aangelegenheid betreft en u bang was dat het probleem zou escaleren (CGVS II, p. 18). Deze verklaring overtuigt niet. Indien u daadwerkelijk een vrees hebt ten aanzien van uw familie, kan verwacht worden dat u deze effectief aanhaalt bij de instantie waarbij u bescherming zoekt. Bovendien kan er niet aan voorbijgegaan worden dat uw huidig verzoek reeds uw derde verzoek om internationale bescherming betreft, zodat kan worden aangenomen dat u reeds enigszins vertrouwd bent met de procedure om internationale bescherming en kennis heeft van het gegeven dat u alle nodige stukken en feiten, die relevant zijn voor uw verzoek om internationale bescherming, dient aan te brengen. Bovendien werd u tijdens het tweede gehoor de open vraag gesteld of het klopte dat u nog steeds geen contact had met uw familie, waarbij u op geen enkel moment aangaf dat u uw eerdere verklaringen hieromtrent wenste te wijzigen (CGVS II, p. 5). Het was pas na confrontatie dat u erkende dat u eerder de werkelijke reden zou hebben verzwegen. Nog los van bovenstaande, klopt het door u voorgestelde tijdskader niet. U beweerde namelijk tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op 4 februari 2025 dat het intussen zo'n 2 à 3 jaar geleden is dat uw vader het contact verbrak (CGVS II, p. 18), terwijl uw vorige interview reeds op 25 november 2020 plaatsvond, meer dan 4 jaar geleden dus. Aangezien het probleem met de foto's zich toen nog niet had voorgedaan, klopt uw verklaring waarom u het zou verzwegen hebben tijdens dit onderhoud in 2020 bijgevolg niet. Uw inconsistente verklaringen met betrekking tot het contact met uw familie maken dan ook dat geen enkel geloof wordt gehecht aan uw bewering niet langer in staat te zijn uw familie te contacteren.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen eveneens in ernstige mate de vrees die u meent te koesteren ten aanzien van uw familie – en bij uitbreiding de taliban – omwille van de door u geposte foto's op uw Facebookprofiel. Verdere vaststellingen bevestigen dit.

*Zo is het allerm minst overtuigend dat u die foto's überhaupt zonder enige reflectie op uw Facebook zou posten. Uit uw verklaringen kan namelijk blijken dat uw familie zich eerder strikt en religieus opstelde ten aanzien van u. U diende namelijk te bidden, naar de moskee te gaan en ook eens deel te nemen aan de ramadan terwijl u dit eigenlijk niet hoefde (CGVS II, p. 7-8). Dat u dan zonder enige overweging of denkproces dergelijke foto's zichtbaar maakte voor uw familie is weinig aannemelijk. Toen u hierop gewezen werd, repliceerde u louter dat u nu hier woont en uw familie daar en u uw leven hier wil opbouwen, waarmee u geen verklaring biedt over het gebrek aan reflectie over de mogelijke reactie op dergelijke foto's vanwege uw familie. Ook uw verklaring dat roken, alcohol en feesten is toegelaten in België, verduidelijkt niet waarom u dergelijke zaken openbaar zou maken, wetende dat uw familie hier niet akkoord mee zou gaan (CGVS II, p. 10). Bovendien verklaarde u familieleden te hebben bij de taliban – die eveneens connecties hebben met familieleden met toegang tot uw Facebookprofiel – wat het nog ongeloofwaardiger maakt dat u dergelijke foto's openbaar zou plaatsen zonder enig nadenken, gezien uw eerder verklaarde vrees voor de taliban. Aangezien u reeds in Afghanistan weet had van familieleden bij de taliban, is het ook vanuit dit opzicht hoogste opmerkelijk dat u zonder enig nadenken dergelijke foto's openbaar zou maken (CGVS II, p. 10-11).*

*Wat betreft uw bewering dat u familieleden bij de taliban heeft, wordt bovendien het volgende vastgesteld. U werd gevraagd of u eerder melding maakte van familieleden bij de taliban, waarop u stelde dat u deze vraag niet eerder werd gesteld. Nogmaals gevraagd waarom u dit naliet, gezien de relevantie hiervan voor uw vrees (voor de taliban), zei u dat deze familieleden slechts verre familie – verre neven – zijn en u niet zou beweren dat alle taliban uw verwanten zijn (CGVS II, p. 14). Aangezien u echter eerder stellig was in uw overtuiging dat uw familieleden wel degelijk die foto's gezien hadden en de vaders zouden zijn van personen waarmee u bevriend bent op Facebook, u hen eerder aanduidde als uw paternale en maternale neven en hun namen zelfs kon opnoemen (CGVS II, p. 10-11), is dit echter weinig overtuigend als verklaring. Bijgevolg kan niet zonder meer aangenomen worden dat u familieleden hebt bij de taliban, die daarenboven uw Facebookfoto's gezien zouden hebben.*

*Omwille van bovenstaande vaststellingen hecht het CGVS geen geloof aan de vrees voor uw familie en de taliban, die u naar voor brengt omwille van het posten van enkele foto's op uw sociale media."*

Hieruit blijkt dat de adviseur het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het herhalen dat hij toegeeft dat hij gelogen heeft in het kader van zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming, het stellen dat dit een nieuw element vormt en het hekelen dat hem geen vragen werden gesteld over zijn regio van herkomst zonder *in concreto* aan te geven wat hij daarover nog meer zou kunnen zeggen en op welke wijze dit een ander licht zou werpen op (de motieven van) de bestreden beslissing, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 25 november 2020 tot twee maal toe werd gevraagd of er nog dingen waren die hij wenste toe te voegen en dat verzoeker daarbij geen verklaringen aflegde over zijn regio van herkomst (adm. doss., stuk 7, Deel voor vernietiging, stuk 9, dossier voor intrekking, 3<sup>de</sup> verzoek, notities van het persoonlijk onderhoud van 25 november 2020, p. 9-10). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 4 februari 2025 werd benadrukt dat zowel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) als de Raad geen geloof hechtten aan zijn recente herkomst uit de provincie Kunar en werd verzoeker gevraagd om welke reden dit oordeel zou veranderen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 4 februari 2025, p. 4-5). Verzoeker had dus wel degelijk de mogelijkheid om bijkomende uitleg te verschaffen over zijn beweerde regio van herkomst. Het tegendeel voorhouden is niet ernstig.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de door hem in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming aangehaalde nieuwe elementen, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Wat betreft verzoekers vrees bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in België, wijst de Raad er op dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en dat er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* werd aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de

bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 24, en EUAA, "Afghanistan Country Focus" van januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en *madrassa's* over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van januari 2026, p. 32-34).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van november 2024, p. 30 en 34-44, en EUAA, "Afghanistan Country Focus" van januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden. In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", 15 juni 2022, in EUAA, "Afghanistan security situation" van augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, "Afghanistan, Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24, EUAA, "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 20, EUAA, "Afghanistan Country Focus" van november 2024, p. 25, en EUAA, "Afghanistan Country Focus" van januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, "Afghanistan, Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals" van augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers *online* actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of als op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476: TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021, in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals" van augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten en intellectuelen – die worden beschouwd als

corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 50-51). Nochtans hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 46-47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de preciaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (*ibid.*, p. 48-49). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afgaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 één Afgaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens *Der Spiegel* werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden (*ibid.*, p. 50).

Het rapport “*Focus Afghanistan. Return from abroad*” van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (hierna: SEM) van 14 februari 2025, waarnaar in de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van januari 2026 wordt verwezen, handelt specifiek over terugkeerders. Het SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt van uitgegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, zoals voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen en mensenrechtenactivisten, maar dit zou niet systematisch gebeuren (SEM, “*Focus Afghanistan. Return from abroad*”, p. 35-36). De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (*ibid.*, p. 37). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 en 38, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 51, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afgaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een geïntegreerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de "Country Guidance" van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, bijtreden (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024, p. 57-61).

De Raad benadrukt dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen duidelijk zicht biedt op zijn recente verblijf voor zijn komst naar Europa. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op zijn concrete situatie in Afghanistan na een eventuele terugkeer uit het Westen.

Voorts bevat de bestreden beslissing nog de volgende pertinente overwegingen:

*"In uw geval haalt u onvoldoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.*

*Het CGVS stelt vast dat hoewel u sedert 10 jaar niet meer in Afghanistan bent geweest, u desalniettemin niet in concreto aannemelijk maakt dat u zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet in concreto aangetoond.*

*U verklaarde reeds in Afghanistan weinig interesse te hebben voor religie en enkel onder druk van uw ouders eenmaal per dag te bidden, naar de moskee en madrassa te gaan (CGVS II, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt evenwel niet dat u in Afghanistan omwille van een persoonlijke overtuiging geen religieuze praktijken wenste uit te voeren. U verwees in dit verband telkens naar een gebrek aan interesse en tijdsgebrek omdat u met uw winkel bezig was. Ook in België hecht u geen enkel belang aan het gebed of het volgen van de ramadan. Opnieuw verwees u hierbij naar het feit dat dit u niet interesseert. U bent opgegroeid in België en wenst de cultuur van dit land te volgen, u bent er intussen aan gewend. U vervolgde dat u niet kan deelnemen aan de ramadan omdat u het niet wil. In Afghanistan werd u door uw familie wel één keer gedwongen er aan deel te nemen, voor 2 à 3 dagen toen u 14 of 15 jaar was (CGVS II, p. 7-8). Hiermee toont u opnieuw niet aan dat u omwille van een diepgewortelde overtuiging uw religie niet langer volgt. U verklaarde zelf dat u uw religie niet heeft afgezworen en wel nog gelooft in de god volgens de islam, maar u gelooft niet in de koran omdat dit een geschreven tekst is. Verder benadrukte u dat u in een moslimfamilie geboren bent maar niet geïnteresseerd bent in gebeden of ramadan, u wilt het simpelweg niet meedoen. U woont momenteel in BE en wil van uw vrijheid genieten en zoals andere mensen leven. U ging hier verder slechts 1 keer naar een moskee om eten en dadels uit te delen (CGVS II, p. 8, 14). Verder verklaarde u niet akkoord te zijn met de regels van de taliban. Ze zouden uw rechten afnemen en dat wil u niet. U hebt daarbij geen kennis over de cultuur en gewoontes van de taliban. U verwees hierbij verder naar uw recht om u te scheren, om de ramadan al dan niet te volgen, om al dan niet te bidden, om muziek te luisteren, alcohol te drinken en naar de discotheek te gaan (CGVS II, p. 11). U werkt, ging hier naar school en neemt deel aan verschillende activiteiten in België. U woont intussen in bij een Belgische familie die u als hun zoon beschouwt. U doet uitstapjes, zoals naar Luik en Eupen, en u gaat sporten in de Basic Fit (CGVS II, p. 9, 11-12). U heeft verder ingezien dat christelijke mensen wel goed zijn, in tegenstelling tot wat u eerder in Afghanistan werd aangeleerd (CGVS II, p. 12). U vindt het daarnaast belangrijk dat meisjes, zoals uw zus, naar school gaan.*

*Uw zus is u lief en is belangrijk voor u. Ze moet studeren, anders zal ze lui opgroeien, en dat vindt u belangrijk (CGVS II, p. 17).*

*Het CGVS merkt in dit verband op dat bovenstaande elementen niet volstaan om aan te tonen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd, laat staan dat u in concreto aannemelijk maakt dat u daardoor zou dreigen te worden geïntegreerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Met uw verwijzing naar deze elementen geeft u namelijk onvoldoende persoonlijke invulling aan uw voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. U toont hiermee niet in concreto aan dat uw verblijf in het Westen en deze elementen van integratie u dermate hebben verwesterd dat u zich niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. Een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling. U maakt niet aannemelijk dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor u en een wezenlijk bestanddeel vormt van uw identiteit of uw morele integriteit. Het loutere gegeven dat u uw kledingen haarstijl zou dienen aan te passen en zou moeten ophouden met het beluisteren van bepaalde (niet nader gespecificeerde) muziek, alsook naar de discotheek gaan, kan geenszins worden gekwalificeerd als zijnde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Ook de blote bewering dat u niet deelneemt aan de ramadan, niet bidt, slechts éénmalig naar de moskee ging en alcohol en sigaretten consumeert, volstaat niet. Redelijkerwijze kan van een verzoeker worden verwacht dat hij deze aanpassingen doorvoert alvorens terug te keren naar zijn land en zijn regio van herkomst. Wanneer u hierover bevestigd werd, stelde u louter dat u niet wil bidden, noch de ramadan meedoen omdat u hier bent opgegroeid (CGVS II, p. 14). Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.*

*U verklaarde verder momenteel bij een gemengd Belgisch-Afghaans koppel te wonen en hebt contact met de Belgische familie van deze mensen. U viert Kerstmis maar kent de betekenis hiervan niet, u doet het louter voor het samen zijn. Islamitische feesten viert u hier niet maar uw vriend A. (...), de man bij wie u inwoont, zou u wel zijn beste wensen overmaken (CGVS II, p. 13). Ook hiermee toont u niet in concreto aan hoe dit verblijf zou betekenen dat u daadwerkelijk de hieraan verbonden waarden en normen van de Westerse, vrije samenleving heeft geïnternaliseerd dermate dat er in uw hoofd sprake is van kenmerken of gedragingen waarvan niet kan worden verwacht dat u deze zou opgeven of verbergen.*

*Hetzelfde kan geconcludeerd worden uit het feit dat u intussen een Belgische vriendin heeft sinds 1,5 jaar met wie u wenst te trouwen. In Afghanistan zou dit niet kunnen, uw familie zou voor u een meisje uitkiezen en dat wilt u niet (CGVS II, p. 14-15, 17). Dat u verklaarde dat uw familie uw relatie nooit zou aanvaarden omdat zij een christelijk meisje is, toont aan dat u wel degelijk op de hoogte bent van de normen en het waardensysteem in Afghanistan. Uw verklaringen dat u het niet wenselijk vindt dat uw familie een vrouw voor u zou uitkiezen, volstaan evenmin om aan te nemen dat u werkelijk verwesterd bent of als dusdanig zal worden gepercipieerd. Tot slot kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs neerlegt van uw relatie. Hoe dan ook volstaat het loutere feit hier een vriendin te hebben niet om aan te tonen dat u verwesterd zou zijn of dat u zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de in Afghanistan geldende normen en waarden.*

*De door u ter zake neergelegde documenten (bewijzen van schoolgang, input van een klassenraad, schoolresultaten, aanvragen van een werkvergunning, uw CV, briefwisseling aangaande een taaltest en de integratie op de arbeidsmarkt, inschrijving leercontract hulpkok, een schoolreglement, een vakbondsattest, tijdelijke arbeidscontracten, vakantiegeldfiches, (fiscale) loonfiches, een ziekteverzekeringsbewijs van uw werkgever) geven blijk van uw secundaire schoolcarrière, professionele opleiding, en tewerkstelling onder arbeidscontract. In de in deze documenten gearticuleerde feiten van opleiding en tewerkstelling wordt geen indicatie gevonden die strijdig zou zijn met het ideologisch profiel van het huidige bewind in Afghanistan. U maakt zelf geenszins concreet dat uw opleiding en tewerkstelling in België dusdanig zou zijn dat die door de taliban als een daad van vijandigheid zou worden geïnterpreteerd. Uit de verscheidene persoonlijke getuigenissen, waarmee u wilt aantonen dat u een goed persoon bent en u zich heeft ingezet in de Belgische maatschappij (CGVS II, p. 16), blijkt dan weer dat u appreciatie en aanvaarding toont voor Westerse waarden en gebruiken – zoals uit uw deelname aan christelijke feestdagen bij de familie waarbij u verblijft – uw kledingstijl, uw inzet op school en op uw werk en uw talenkennis. Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat uw verblijf en ervaring in Europa u op zulke wijze hebben beïnvloed dat u hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die u op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn.*

*Daarenboven moet worden vastgesteld dat u ongeveer tot 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de*

*Afghaanse waarden en normen. U biedt op heden nog steeds geen volledig zicht op uw recente herkomst, waardoor u evenmin concreet maakt in welke omstandigheden u de laatste jaren voor uw vertrek verbleef. Wel kan worden vastgesteld dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, zelfs na een verblijf van 10 jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.*

*Aangezien eerder in deze beslissing duidelijk werd gemotiveerd dat geen geloof wordt gehecht aan het gebrek aan contact met uw familie, kan bovendien worden verondersteld dat u beschikt over een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. U beheerst bovendien nog steeds de in Afghanistan heersende talen, zijnde het Pashtu en het Dari.*

*Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst."*

Verzoeker toont het tegendeel niet aan door in zijn verzoekschrift louter zijn verklaringen over zijn godsdienstbeleving, over het belang dat hij hecht aan zich vrij te kunnen bewegen, naar muziek te luisteren en te feesten met vrienden en over zijn blik op de wereld te herhalen en door louter te poneren dat het voor hem onmogelijk zal zijn om aan alle beperkingen die de Afghaanse gedragsregels vooropstellen te voldoen. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Met zijn summiere betoog in zijn verzoekschrift blijft verzoeker hiertoe echter in gebreke. Ook door bij zijn op 5 juni 2026 neergelegde aanvullende nota nog een verklaring van de *senior brand manager* van een bureau voor uitzendarbeid (aanvullende nota verzoeker van 5 juni 2026, stuk 4) en verschillende loonfiches (*ibid.*, stuk 5) te voegen, werpt verzoeker geen ander zicht op het voorgaande. Ook hieruit kan niet *in concreto* blijken dat verzoeker dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift over het talibanbewind en de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde Afghaanse wet op de bevordering van deugden en het verbod op ondeugden (stukkenbundel verzoeker, stuk 2), wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in België, in geval van terugkeer naar Afghanistan, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij onvoldoende in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die tot zijn 16 jaar in Afghanistan heeft gewoond en van wie kan worden aangenomen dat hij er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan verzoekers verblijf van inmiddels elf jaar in België niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij als vluchteling kan worden erkend.

Voorts wordt in de bestreden beslissing nog als volgt gemotiveerd:

*"De door u aangebrachte, overige documenten zijn evenmin van aard dat ze de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling dan wel voor subsidiaire bescherming. De door u neergelegde medische historiek geeft er vooral blijk van dat u geruime tijd psychologisch werd opgevolgd in België. Dit document bevat echter geen informatie die van aard is de geloofwaardigheid van uw asielmotieven of van door u beweerde verblijfplaatsen in uw land van herkomst te herstellen. De door u neergelegde psychologische verslagen – waarvan u het eerste trouwens ook al had voorgelegd bij de RvV in het kader van uw eerste asiolverzoek – geven er blijk van dat u langdurige psychologische problemen ervaart*

*met symptomen van onder andere angst, slaapproblemen, laag zelfbeeld, concentratiemoeilijkheden, gevoelens van wanhoop. Er wordt in de twee recentste verslagen ook melding gemaakt van een posttraumatische stressstoornis. In het verslag dd. 19.11.2020 wordt zelfs expliciet verwezen naar bepaalde motieven die u ook aanhaalde in het kader van uw asielverzoeken. Meer bepaald wordt in dit attest aangegeven dat u bent op gegroeid in Kunar en dat u Afghanistan op 14-jarige leeftijd heeft verlaten na te zijn benaderd door taliban die u een aanslag wilden doen plegen op een Amerikaans konvooi. Deze laatste uitspraken kunnen alleen maar gebaseerd zijn op uw eigen verklaringen. Aangaande dit en voorgaande psychologische verslagen moet worden opgemerkt dat het loutere feit dat u symptomen van depressie en post-traumatische stress vertoont op zich nog geen oorzakelijk verband kan aantonen tussen deze vaststelling en de door u aangehaalde problemen. Zodoende kan er begrip opgebracht worden voor de psychische moeilijkheden die u zou hebben, doch deze attesten zijn geenszins van die aard dat ze de hierboven aangehaalde vaststellingen zouden kunnen wijzigen. In het meeste recente verslag dd. 31.10.2023 wordt gesteld dat een terugkeer naar Afghanistan na een verblijf van meer dan 10 jaar in Europa voor u een gevaar voor uw leven zou betekenen, zonder te verduidelijken op welke basis dit concreet wordt vastgesteld. Uit de door u neergelegde attesten blijkt, los van de psychologische moeilijkheden die u ervaart, niet dat u zich in de onmogelijkheid zou bevinden, net omwille van deze conditie, u opnieuw aan te passen aan de heersende normen en het waardensysteem in Afghanistan, of hierover kennis te verwerven, bij terugkeer. Volledigheidshalve moet hier aan toegevoegd worden dat psychologische verslagen en attesten weliswaar een bepaalde diagnose kunnen stellen, maar geen uitsluitel kunnen geven over de oorzaak en omstandigheden van de problemen. Een psycholoog of arts kan vaststellingen doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn of haar bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van vastgestelde problemen, doch kan niet met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de gezondheidsproblemen, zodat dergelijke attesten geen sluitend bewijs vormen voor de aangehaalde feiten uit uw asielrelaas. Het louter neerschrijven van deze feiten door een psycholoog, gebaseerd op uw eigen, persoonlijke verklaringen, vormt dan ook geen objectief bewijs van wat u zou meegemaakt hebben. Evenmin blijkt uit deze verslagen dat uw psychologische problemen dusdanig zouden zijn dat u zich finaal in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte, gedetailleerde en samenhangende wijze mee te delen, zij het in het kader van uw huidige asielverzoek dan wel bij uw eerdere asielverzoeken, zij het voor wat betreft uw verklaringen met betrekking tot de beweerde regio van herkomst dan wel aangaande de beweerde vervolgingsfeiten. Zoals eerder aangehaald werd bij aanvang van elk persoonlijk onderhoud aan u gelegenheid geboden om te articuleren in welke zin uw psychologische problemen een belemmering zouden kunnen vormen voor een adequaat relaas van uw asielmotieven en werd u de mogelijkheid geboden om aan te geven telkens u een pauze wenste, wat u ook aangaf te zullen doen. Uit het verdere verloop van uw persoonlijke onderhoud blijkt dat deze op een normale wijze plaatsvonden.”*

Deze vaststellingen en overwegingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan als nieuw element na de machtsvername door de taliban dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden Verordening (EU) 2024/1347) niet noodzakelijkerwijs alle

hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in (oud) artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van (oud) artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel (oud) 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de COVID-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die

een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen, waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2026, p. 48). In april 2025 besloten de Verenigde Staten, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al hun humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan met als gevolg dat de reeds precare humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (*ibid.*, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen. Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (*ibid.*, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van (oud) artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zoverre hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de (oude) artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Afghanistan als nieuw element na de machtsverovering door de taliban dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat, opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig deze bepaling kan worden toegekend, er sprake moet zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (heden Verordening (EU) 2024/1347) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode daarvoor, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden in Afghanistan nog interne gewapende confrontaties, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen zoals het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front*, en anderzijds tussen de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP). Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces*, alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden. Sinds de machtsverovering door de taliban zijn het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' (*Tehreek-e-Taliban* (hierna: TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op de stad Kabul plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens gegevens van de Verenigde Naties veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025. De Pakistaanse aanvallen concentreerden zich voornamelijk in oktober 2025 en op 19 oktober 2025 werd er een tijdelijk staakt-het-vuren afgesloten. Dit neemt niet weg dat er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is er geen sprake (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2026, p. 60-63).

Vanaf eind februari 2026 voerde Pakistan opnieuw tal van grond- en luchtaanvallen uit op vermeende TTP doelwitten, waarbij ook burgerslachtoffers vielen. De Pakistaanse minister van defensie verklaarde een 'open oorlog' tegen Afghanistan. De provincies Kabul, Kandahar, Khost, Kunar, Laghman, Nangarhar, Nuristan,

Parwan, Paktya en Paktika werden getroffen door Pakistaanse luchtaanvallen, artillerievuur, mortier- en drone-aanvallen. Volgens UNOCHA was er in maart 2026 een intensifiëring en geografische uitbreiding van de vijandelijkheden waarbij grote stedelijke gebieden in toenemende mate werden getroffen, met een stijging van het aantal ontheemden. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 noteerde ACLED het hoogste aantal veiligheidsincidenten in Nangarhar (49), Kunar (46) en Kabul (36), vooral bestaande uit “*explosions/remote violence*” in de context van het conflict met Pakistan. In totaal werden in deze periode door UCDP 360 burgerslachtoffers geregistreerd. Het hoogste aantal viel in de provincies Kabul (156, waarvan een aantal het gevolg waren van een luchtaanval op een drugrehabilitatiecentrum) en in de grensprovincies Nangarhar (37), Khost (33) en Kunar (26). Hierbij wordt aangestipt dat het om voorlopige gegevens gaat, gelet op het conflict met Pakistan en het gegeven dat het aantal geregistreerde burgerslachtoffers in deze periode nog zou kunnen stijgen. De vijandelijkheden hebben impact gehad op de bewegingsvrijheid van humanitaire organisaties. In sommige provincies schorste WFP zijn voedselhulp. Ook burgerlijke infrastructuur, zoals ziekenhuizen en scholen, werden getroffen (EUAA, “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 27 maart 2026, p. 9-14).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd. In het district Spin Boldak in de provincie Kandahar zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (*ibid.*, p. 46).

De algemene daling van het geweld op het Afghaanse grondgebied heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen en, in een aantal grensprovincies, van het conflict met Pakistan. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak in de provincie Kandahar zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (*ibid.*, p. 46). Eind februari zouden er volgens UNOCHA 16.400 families ontheemd zijn geraakt door het conflict met Pakistan (EUAA, “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 27 maart 2026, p. 11-12).

Niettegenstaande er in Kabul luchtaanvallen hebben plaatsgevonden en er in een aantal grensprovincies langs de Durand lijn met Pakistan sprake is van *clashes* en luchtaanvallen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *open combat* of van hevige, voortdurende of ononderbroken luchtaanvallen. De geografische omvang van het willekeurig geweld in het kader van het conflict met Pakistan blijft beperkt tot bepaalde delen van Afghanistan.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van “*willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict*”, is het daarom van belang rekening te houden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43).

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunar. Hoewel zoals hierboven reeds uiteengezet geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers recente verblijf voor zijn vertrek uit Afghanistan in de provincie Kunar, wordt niet in twijfel getrokken dat verzoeker daar is geboren en opgegroeid. Bijgevolg wordt deze provincie beschouwd als de daadwerkelijke bestemming van verzoeker in geval van een terugkeer naar Afghanistan.

In dit verband wordt rekening gehouden met het niveau van het geweld in de provincie Kunar, het relatief beperkte aantal conflict-gerelateerde incidenten, de vrij lage intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die Pakistan beoogt, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld zoals luchtaanvallen en clashes, het beperkte aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in de betrokken provincie, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat er slechts in mindere mate sprake is van conflict-gerelateerde ontheemding, zoals dit alles blijkt uit de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier.

De Raad oordeelt hierbij dat de huidige situatie in de provincie Kunar niet van die aard is dat een burger die naar deze provincie terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen te worden

blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat in de provincie Kunar willekeurig geweld plaatsvindt, maar niet op een hoog niveau, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar deze provincie, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Te dezen toont verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Ook uit het administratief dossier kunnen dergelijke persoonlijke omstandigheden in hoofde van verzoeker niet worden ontwaard.

Bijgevolg kan ook de veiligheidssituatie in Afghanistan in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Een schending van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

### 2.3.3. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad met nr. 315 539 van 28 oktober 2024

Verzoeker meent dat het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad met nr. 315 539 van 28 oktober 2024 geschonden is omdat het CGVS geen beslissing ten gronde heeft genomen, terwijl het hiertoe ingevolge dit arrest van de Raad verplicht was.

Hoewel de Raad in voornoemd arrest stelde dat *“(i)n de huidige fase van de procedure (...) nieuwe elementen voor(liggen), waarvan de Raad bovendien oordeelt dat deze de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming”*, werd de beslissing van de commissaris-generaal van 12 december 2022 houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) overeenkomstig het toen geldende artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet vernietigd *“omdat er ernstige aanwijzingen bestaan dat verzoeker in aanmerking komt voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3 van deze wet, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet”*.

Verzoeker toont niet aan dat het CGVS na een vernietiging door de Raad in toepassing van laatst genoemde bepaling gehouden is tot het nemen van een beslissing ten gronde en na het beoordelen van de nieuwe elementen geen beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) meer kan nemen op grond van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet omdat er geen nieuwe elementen of feiten worden aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van (oud) artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van (oud) artikel 48/4 in aanmerking komt.

De Raad wijst er nog op dat in zijn arrest met nr. 315 539 van 28 oktober 2024 tevens als volgt werd overwogen:

*“De Raad stelt vast dat het risico dat verzoeker loopt vanwege verwestering, dan wel om als dusdanig te worden gepercipieerd, in casu niet afdoende werd onderzocht. In het kader van zijn huidige, derde verzoek om internationale bescherming werd verzoeker hierover noch gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), noch op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS). Bij beide instanties werd hij immers gehoord vóór de taliban in Afghanistan de macht hadden overgenomen. Verzoeker heeft in verband met zijn verwestering en zijn vrees om daardoor door de taliban te worden vervolgd wel documenten kunnen neerleggen via een email van zijn advocaat, maar hij werd niet uitgenodigd om deze stukken persoonlijk te komen toelichten. Voorts blijkt uit het voorgaande dat verzoeker thans verschillende bijkomende documenten voegt ter staving van zijn (gepercipieerde) verwestering en zijn mentale kwetsbaarheid.*

*De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een “de facto”-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Hoewel zulke elementen tevens door middel van een verzoekschrift en een aanvullende nota kunnen worden aangereikt, moet in casu worden vastgesteld dat deze hiertoe niet volstaan. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het CGVS.”*

*In casu* heeft er na dit arrest een nieuw persoonlijk onderhoud plaatsgevonden op het CGVS, met name op 4 februari 2025, en heeft verzoeker de door hem aangebrachte nieuwe elementen kunnen toelichten. Hiermee werd tegemoetgekomen aan wat in het arrest met nr. 315 539 van 28 oktober 2024 wordt gesteld.

Een schending van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad met nr. 315 539 van 28 oktober 2024 wordt niet aangetoond.

2.3.4. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de Raad dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347.

Bijgevolg heeft de adviseur in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adviseur houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 2.60, § 2, van de RvV-wet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

### Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

D. DE BRUYN